

ΟΜΙΛΙΑ Γ. ΧΑΤΖΗΘΕΟΔΟΣΙΟΥ ΣΤΗΝ ΤΕΛΕΤΗ ΑΝΑΓΟΡΕΥΣΗΣ ΤΟΥ ΩΣ ΕΠΙΤΙΜΟΥ ΔΙΔΑΚΤΟΡΑ ΤΟΥ ΓΕΩΠΟΝΙΚΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Κυρίες και Κύριοι,

Η τιμή που μου κάνετε σήμερα -και θέλω να σας ευχαριστήσω όλους, έναν προς ένα- είναι ξεχωριστή γιατί μου δίνετε τη δυνατότητα να απευθυνθώ και εγώ σε ένα ξεχωριστό ακροατήριο μιλώντας για όσα εγώ κατάλαβα από το όποιο πέρασμα μου από το επιχειρείν, αλλά και από την κοινωνική και συνδικαλιστική ζωή.

Ξεκινώντας, θέλω να ευχαριστήσω προσωπικά τον πρόεδρο του Γεωπονικού Πανεπιστημίου καθηγητή κ. Κίντζιο, την πρόεδρο του τμήματος διοίκησης Γεωργικών Επιχειρήσεων και Συστημάτων Εφοδιασμού κ. Κατερίνα Μαρινάγη και επίσης όλους εσάς που με τιμάτε με την παρουσία σας.

Ένα πολύ μεγάλο ευχαριστώ όμως πρέπει να πω και στη σύζυγο μου Χρύσα και στα δύο μου παιδιά, Τάσο και Ιωάννα, για τη δύναμη που μου έδιναν σε κάθε βήμα από την ώρα που δημιούργησα τη δική μου οικογένεια.

Θα ήταν παράλειψη μου να μην ευχαριστήσω και τα μέλη της διοικητικής επιτροπής, του διοικητικού συμβουλίου αλλά και των εργαζομένων του Επαγγελματικού Επιμελητηρίου Αθηνών. Με σύμπνοια και ειλικρινή διάθεση συνεργασίας καταφέραμε να αναδείξουμε το ΕΕΑ ως τον μεγαλύτερο και πιο πιστό σύμμαχο των μικρομεσαίων με σημαντική όμως προσφορά και στην κοινωνία. Χωρίς και τη δική τους συμβολή δεν θα ήμουν σήμερα σε αυτό το βήμα.

Αποτελεί λοιπόν για εμένα μεγάλη τιμή - και από τις κορυφαίες στιγμές στην προσωπική και επαγγελματική μου πορεία - να μου απονέμεται ο τίτλος του Επίτιμου Διδάκτορα στο τρίτο σε αρχαιότητα Πανεπιστημιακό Ίδρυμα της χώρας, το οποίο έχει συμβάλει ουσιαστικά στην παραγωγική και αναπτυξιακή συγκρότηση της ελληνικής οικονομίας - και ιδιαίτερα της υπαίθρου.

Θα ήθελα να ξεκινήσω με μια εξομολόγηση: Η σημερινή είναι μια από τις σημαντικότερες ημέρες στη ζωή μου. Γεννιόμαστε με κλάματα, μεγαλώνουμε με χαρές και πίκρες, εργαζόμαστε σκληρά και κάποιες στιγμές, ας το πούμε λαϊκά, «κάνουμε ταμείο».

Είμαι πάνω από 40 χρόνια στον στίβο της εργασίας, της επιχειρηματικότητας, αλλά και της ενασχόλησης με τα κοινά. Όλα αυτά τα χρόνια σίγουρα δεν μου έχουν λείψει οι δυνατές εμπειρίες.

Η αναγνώριση από τον ακαδημαϊκό κόσμο της χώρας είναι η μεγαλύτερη πηγή ευγνωμοσύνης και τιμής.

Γιατί η Παιδεία, η ακαδημαϊκή έρευνα, η γνώση - είναι το όχημα για έναν καλύτερο κόσμο.

Η Παιδεία είναι ο λόγος που εγώ βρίσκομαι σήμερα εδώ, σε αυτό το βήμα.

Ένα παιδί από το ορεινό Μπαμπαλιό της Αιτωλοακαρνανίας, από οικογένεια απλών ανθρώπων, βιοπαλαιστών. Που κατάφεραν να μεγαλώσουν τα παιδιά τους με καθημερινό αγώνα και στερήσεις.

Το μόνο τζάκι στη δική μου ιστορία, ήταν αυτό ενός μικρού σπιτιού.

Η κληρονομιά που πήρα από τους γονείς μου, δεν ήταν έτοιμη περιουσία. Ήταν αγάπη, ήταν αξίες και μαθήματα ζωής.

Αυτό που καθόρισε τη μετέπειτα πορεία μου, ήταν οι σπουδές μου. Ήταν τα όνειρα που άρχισαν να γεννιούνται - από την πρώτη στιγμή που πέρασα τις πύλες της τότε Ανωτάτης Βιομηχανικής Σχολής και σημερινού Πανεπιστημίου Πειραιώς.

Στο χώρο του Πανεπιστημίου απέκτησα τις βάσεις για να χτίσω αργότερα, από το μηδέν, μια επιτυχημένη καριέρα στο επιχειρείν.

Για να δημιουργήσω, με σκληρή δουλειά, μια από τις μεγαλύτερες ασφαλιστικές επιχειρήσεις στην Ελλάδα.

Κατά τη διάρκεια της επαγγελματικής μου πορείας, απέκτησα μία ιδιαίτερη σχέση με τον κόσμο της πρωτογενούς παραγωγής. Από το 1984 έως το 1989 απασχολήθηκα στην ΣΠΕΚΑ που προμήθευε με γεωργικά μηχανήματα τον αγροτικό κόσμο. Οι μεγαλύτεροι θα θυμάστε τα θρυλικά τρακτέρ Μπελαρούς που ήταν το απόλυτο εργαλείο για τον αγρότη. Από του 1987 έως το 1999 ήμουν στο ΔΣ της Πανελληνίας Ένωσης Καταναλωτικών Συνεταιρισμών, μία πρωτοποριακή κίνηση για την Ελλάδα. Γύρισα όλη την ελληνική ύπαιθρο από άκρη σε άκρη, ήρθα κοντά στον αγροτικό κόσμο και τις ανάγκες του. Οπότε, όπως μπορείτε να καταλάβετε, το αντικείμενο του Γεωπονικού Πανεπιστημίου δεν μου είναι καθόλου άγνωστο. Και σας ανακοινώνω ότι το Επαγγελματικό Επιμελητήριο Αθηνών θα δημιουργήσει αγροτικό τμήμα, προκειμένου να συμβάλει στην καλύτερη προώθηση των θεμάτων που απασχολούν τους αγρότες μας.

Επιτρέψτε μου όμως να ξαναγυρίσω στην περίοδο των φοιτητικών μου χρόνων καθώς ήταν αυτά που με σημάδεψαν. Τότε που ακουγόταν πολύ στον φοιτητικό κόσμο το σύνθημα «γίνε ρεαλιστής, επιδίωξε το αδύνατο». Στο χώρο του Πανεπιστημίου έμαθα να πιστεύω στις δυνάμεις μου, να βάζω προσωπικούς στόχους και να αγωνίζομαι για να τους κατακτήσω.

Παράλληλα, όμως, έμαθα και βίωσα στην πράξη ότι τα άτομα μπορούν να προοδεύουν μέσα σε κοινωνίες ίσων ευκαιριών. Έμαθα ότι η θετική αλλαγή έρχεται μόνο μέσα από συλλογική δράση και προσπάθεια.

Στο Πανεπιστήμιο απέκτησα το «μικρόβιο» της συμμετοχής στα κοινά. Τη δίψα για προσφορά στην κοινωνία, στον συνάνθρωπο.

Γι' αυτό και από τα 19 μου χρόνια - ως φοιτητής ακόμα - μπήκα στην πολιτική.

Κατάφερα να εκλεγώ αρχικά στο συνοικιακό και μετά Πρόεδρος στο Δημοτικό Συμβούλιο του Δήμου Αγίας Βαρβάρας, μιας περιοχής με τεράστιες ελλείψεις και ανάγκες. Και εργάστηκα σκληρά, για να αφήσω πίσω μου έργο χειροπιαστό, για τους συμπολίτες μου, όπως η δημιουργία κλειστού γυμναστηρίου και η δέσμευση χώρων για τη δημιουργία κοινόχρηστων δημοτικών υποδομών.

Συνέχισα αναλαμβάνοντας Διοικητής, μόλις στα 30 μου, στο Νομαρχιακό Νοσοκομείο Δυτικής Αττικής - το σημερινό Γενικό Νοσοκομείο Αγίας

Βαρβάρας. Ένα νέο πεδίο δράσης και προσφοράς, στο οποίο αφιέρωσα χρόνο, ενέργεια και ψυχή, για να φανώ χρήσιμος. Στη λήξη της θητείας μου, το νοσοκομείο είχε αποκτήσει 6 νέες κλινικές και ήταν σε θέση να δεχθεί τριπλάσιο αριθμό νοσηλευόμενων.

Ο επόμενος σταθμός ήταν ωστόσο αυτός που θα καθόριζε την μετέπειτα πορεία μου - και την ίδια τη ζωή μου.

Πριν από 23 χρόνια ξεκίνησε η ενασχόληση μου με τα κοινά του Επαγγελματικού Επιμελητηρίου Αθηνών ενώ έχω την τιμή να είμαι Πρόεδρος του από το 2014.

Η απόφαση να υπηρετήσω θεσμικά την επιχειρηματικότητα στην Ελλάδα και να αφιερώσω σε αυτό το σκοπό όλες μου τις δυνάμεις, δεν υπαγορεύθηκε από κάποια σκοπιμότητα.

Ήταν κυρίως ζήτημα κοινωνικής συνείδησης. Μια επιλογή που υπαγόρευσε η πίστη μου στον θεμελιακό ρόλο της μικρομεσαίας επιχείρησης στη δομή και στη συγκρότηση, όχι μόνο της οικονομίας, αλλά και της ελληνικής κοινωνίας. Τώρα και στο μέλλον.

Είναι το θεμέλιο για οικονομίες περισσότερο ισχυρές και ανθεκτικές. Αλλά και για κοινωνίες πιο δίκαιες.

Φίλες και φίλοι, η επιχειρηματικότητα μικρής κλίμακας είναι αυτή που στήριξε, ουσιαστικά, την οικονομία του σύγχρονου ελληνικού κράτους.

Στη χώρα μας οι μεγάλες επενδύσεις ήταν διαχρονικά λίγες - με εξαίρεση σύντομες περιόδους άνθισης.

Κάποιοι, σε πολύ δύσκολα χρόνια, προσπάθησαν με νύχια και με δόντια να επιβιώσουν, δημιουργώντας δικές τους μικρές επιχειρήσεις. Ήταν αυτοί που αποφάσισαν να πάρουν την τύχη τους στα χέρια τους για να ζήσουν τις οικογένειές τους: με ένα μικρό κατάστημα, με ένα συνεργείο, με μια ραπτομηχανή στο σπίτι.

Χάρη σε αυτή την επιχειρηματικότητα - που χτίστηκε από την ανάγκη, αλλά και από τους κόπους και τα όνειρα απλών ανθρώπων - η ελληνική οικονομία στάθηκε στα πόδια της, επιβίωσε ενάντια σε κρίσεις. Προόδευσε.

Σταδιακά όμως - με αφετηρία την οικονομική κρίση - η μικρή επιχειρηματικότητα και η αυτοαπασχόληση έφτασε να αντιμετωπίζεται σχεδόν ως παθολογία.

Χτίστηκε ένα αφήγημα, που κατέληγε στο συμπέρασμα ότι η μικρή επιχειρηματικότητα ανήκει στο χθες. Ότι δεν έχει χώρο και θέση στη σύγχρονη οικονομία της γνώσης, της ταχύτητας, των ανοικτών αγορών.

Όμως αυτό είναι ένα τεράστιο λάθος.

Οι μεγάλοι τεχνολογικοί γίγαντες της εποχής μας, ξεκίνησαν από έναν υπολογιστή, σε ένα δωμάτιο, σε ένα εργαστήριο πανεπιστημιακής σχολής.

Οι περισσότερες καινοτομίες που ωθούν κάθε κλάδο της οικονομίας μπροστά - από τη γεωργία και τη βιομηχανία, μέχρι την ασφάλιση και τις χρηματοοικονομικές υπηρεσίες - ξεκινούν από μικρές ομάδες. Με φρέσκες ιδέες και μεγάλα όνειρα.

Αυτό που έχει αλλάξει στην εποχή μας, είναι το επίπεδο γνώσης, που απαιτεί η ανάληψη επιχειρηματικής δραστηριότητας. Είναι όχι μόνο η τεχνική κατάρτιση, αλλά και οι δεξιότητες που απαιτούνται για να κινηθεί μια επιχείρηση στο σύνθετο περιβάλλον της αγοράς.

Αυτά, όμως, σε καμία περίπτωση δεν αποκλείουν την επιτυχία της μικρής επιχείρησης.

Οι νέοι επιχειρηματικοί πρωταθλητές που χρειάζεται η χώρα θα ξεκινήσουν από μικρές, τοπικές προσπάθειες - που με την κατάλληλη στήριξη θα μπορέσουν να αναπτυχθούν γρήγορα και να μεγαλώσουν.

Οι μικρομεσαίες επιχειρήσεις θα συνεχίσουν να εκφράζουν τις αξίες και τις αρχές, που στηρίζουν τα θεμέλια της ελληνικής κοινωνίας, ακόμα και στις πιο δύσκολες εποχές: την εργατικότητα και το πάθος για προκοπή, την ανθεκτικότητα, αλλά και το φιλότιμο και την αλληλεγγύη και το ενδιαφέρον για τον διπλανό μας.

Γι' αυτό και - για εμένα προσωπικά - η στήριξη της μικρομεσαίας επιχειρηματικότητας είναι πλέον αγώνας ζωής.

Είναι αγώνας για την κοινωνία.

Είναι αγώνας για μια ανάπτυξη με όρους ποιότητας, δικαιοσύνης και συνοχής.

Επιμένουμε, λοιπόν, να ζητάμε λύσεις στα προβλήματα.

Επιμένουμε να ζητάμε μια Εθνική Στρατηγική για τη μικρή επιχειρηματικότητα.

Επενδύουμε στη σύνδεση και τη δικτύωση του Επιμελητηρίου μας, με τα πανεπιστημιακά ιδρύματα της χώρας: με ειδικά μνημόνια συνεργασίας και με κοινές δράσεις, για την αναβάθμιση των γνώσεων τόσο των εργαζομένων, όσο και των επιχειρηματιών και των επαγγελματιών.

Γιατί η γνώση σε συνδυασμό με τα κατάλληλα χρηματοδοτικά εργαλεία, είναι το κλειδί για την ανάπτυξη της μικρής επιχείρησης σε όλους τους τομείς.

Κι αυτό ισχύει κατ' εξοχήν για τον πρωτογενή τομέα και για την αγροδιατροφή.

Έναν κλάδο κρίσιμο για τον πλανήτη και την ανθρωπότητα.

Αλήθεια, είναι τόσο σημαντική η γεωργική οικονομία και ειδικά τα συστήματα εφοδιασμού στη σημερινή συγκυρία; Την εποχή της Τεχνητής Νοημοσύνης και των κολοσσών της παγκόσμιας τεχνολογίας, ποια είναι η ιδιαίτερη βαρύτητα της γεωργίας;

Η απάντηση είναι απλή: Χωρίς ίντερνετ μπορούμε να ζήσουμε, χρόνια ζούσαμε. Χωρίς τρόφιμα μπορούμε; Και βέβαια όχι.

Έχουμε από τη μια την κλιματική κρίση, που γίνεται όλο και πιο απειλητική.

Έχουμε και το τεράστιο ζήτημα του επισιτισμού. Διάβαζα πρόσφατα ότι μέχρι το 2050 ο αγροτικός τομέας θα πρέπει να βρει τρόπους για να τρέφει 40% περισσότερους ανθρώπους.

Έχουμε το πρόβλημα της επάρκειας των υδάτινων πόρων, της υποβάθμισης του εδάφους, της μείωσης της βιοποικιλότητας.

Κι από την άλλη, έχουμε τις τεράστιες δυνατότητες που δημιουργεί η εξέλιξη της τεχνολογίας και της γεωπονικής επιστήμης.

Τη δεκαετία του 1940 ο μέσος αγρότης μπορούσε να παράγει τρόφιμα για 10 άτομα. Σήμερα, με τα διαθέσιμα ψηφιακά εργαλεία, τη γενετική και το σύγχρονο εξοπλισμό μπορεί να παράγει τρόφιμα για 160 άτομα.

Ήδη διαμορφώνεται η γεωργική εκμετάλλευση του μέλλοντος, με όχημα την ψηφιακή καινοτομία, τις τεχνολογίες συλλογής δεδομένων, τους αλγορίθμους μηχανικής μάθησης.

Σε αυτό το τοπίο, ο αγροδιατροφικός τομέας της Ελλάδας πρέπει να βρει το δικό του στίγμα.

Τα φυσικά πλεονεκτήματα τα έχουμε. Σπουδαία βιοποικιλότητα, αλλά και έντονη πολιτισμική ταυτότητα των ελληνικών προϊόντων μέσα από τη σύνδεση με την μεσογειακή διατροφή και παράδοση.

Έχουμε ανθρώπους που αγαπούν τη γη τους. Κι έναν αγροτικό κλάδο που στηρίζει μια ολόκληρη αλυσίδα: από τη μεταποίηση τροφίμων και τις εξαγωγές, μέχρι τις μεταφορές και το εμπόριο.

Υστερούμε σε ένα βασικό πεδίο: στη γνώση.

Το επίπεδο εκπαίδευσης των αγροτών είναι ένα από τα χαμηλότερα που καταγράφονται στην Ευρώπη.

Έχουμε χαμηλό επίπεδο υιοθέτησης της τεχνολογικής καινοτομίας.

Έχουμε αγρότες μεγάλης κυρίως ηλικίας, που δεν έχουν εκπαιδευτεί σε νέες μεθόδους και εργαλεία.

Η αγροδιατροφή είναι ο κατ' εξοχήν τομέας, για να επενδύσουμε στη γνώση και να επιδιώξουμε τη διάχυσή της, στο σύνολο των παραγωγών και των επιχειρήσεων που συνδέονται με αυτόν.

Χρειάζεται τώρα να χτίσουμε την αγροτική επιχειρηματικότητα του μέλλοντος, με επενδύσεις κατά μήκος της αλυσίδας αξίας.

Επενδύσεις που δίνουν έμφαση στην καινοτομία, στις νέες τεχνολογίες για την αύξηση της παραγωγικής δυναμικότητας, στην ψηφιοποίηση.

Σε αυτή την προσπάθεια πρέπει να αξιοποιήσουμε όλα τα διαθέσιμα χρηματοδοτικά εργαλεία αλλά και να στηρίξουμε νέες επενδυτικές προσπάθειες και νέα συνεργατικά μοντέλα.

Θέλουμε μια αγροτική επιχειρηματικότητα στηριγμένη στην εκπαίδευση, στην ενίσχυση των δεξιοτήτων. Και η ανάπτυξη της θα δώσει ζωή στην ελληνική ύπαιθρο και στις τοπικές κοινωνίες.

Σε αυτή την προσπάθεια είναι πολύτιμος ο ρόλος της πανεπιστημιακής εκπαίδευσης και έρευνας.

Είναι πολύτιμη η γνώση που γεννιέται και ανθίζει στο Γεωπονικό Πανεπιστήμιο Αθηνών.

Σήμερα περισσότερο από ποτέ, ο τόπος χρειάζεται επιστήμονες σαν αυτούς που αποφοιτούν από εδώ. Για να μπουν μπροστά και να οδηγήσουν τον

πρωτογενή τομέα - και την επιχειρηματικότητα που συνδέεται με αυτόν - στο μέλλον.

Χρειαζόμαστε ανθρώπους που θα μπολιάσουν με νέα γνώση τον αγροτικό πληθυσμό.

Χρειαζόμαστε ένα ισχυρό, δυναμικό Γεωπονικό Πανεπιστήμιο, που θα βρίσκεται σε άμεση επαφή με τον κόσμο της παραγωγής, της αγοράς και της κοινωνίας.

Από την πλευρά μου - ως υπερήφανο μέλος πλέον της ακαδημαϊκής του κοινότητας - θα στηρίξω με κάθε δυνατό τρόπο αυτή την προσπάθεια.

Και επιτρέψτε μου να στείλω ένα μήνυμα στους φοιτητές: Εκμεταλλευτείτε κάθε ευκαιρία για γνώση, δοκιμάστε νέες εμπειρίες, μην φοβηθείτε να κάνετε λάθη. Η αληθινή μάθηση συμβαίνει όχι μόνο μέσα από την επιτυχία, αλλά και μέσα από τα εμπόδια και τις προκλήσεις που θα αντιμετωπίσετε. Να συνεχίσετε να αναζητάτε τη γνώση και να συμβάλλετε στη διαμόρφωση ενός πιο δίκαιου και βιώσιμου κόσμου.

Κυρίες και Κύριοι,

Θα ήθελα να ευχαριστήσω και πάλι τη Σύγκλητο και το Πρυτανικό Συμβούλιο του Γεωπονικού Πανεπιστημίου για τη μεγάλη τιμή της αναγόρευσής μου σε Επίτιμο Διδάκτορα.

Ευχαριστώ μέσα από την καρδιά μου όλες και όλους εσάς, που είστε εδώ σε μια από τις σημαντικότερες στιγμές στην πορεία μου. Και την κάνετε με την παρουσία σας ακόμη πιο ξεχωριστή. Να είστε όλες και όλοι καλά και να δείτε τα όνειρα σας να γίνονται πραγματικότητα.